

П'єсу було створено в рамках Лабораторії драматургії Національної спілки театральних діячів
України

Вік 7-12 років.

Маленькі мишенята вирушають на порятунок своєї матері і наражаються на пригоди. Сучасний текст, для дітей, фантастичні пригоди.

Наталя Блок 2019

+3806668865582 pogokblok@gmail.com

Якщо вас зацікавила ця п'єса, просимо перед постановкою узгодити питання авторських прав з автором.

Місто за шапалерами

Мишеня Тихон.(Тиша, Тишко) 7 років (майже 8)

Миша Льоша. Брат Тихона 10 років. (майже 11, але ще не скоро)

Кіт

Щур

Тарган Юрасик

Мама Юрасика

Ворона

Мама і Тато

Кімната Тихона та Льоші.

Тихон сидить на підлозі і робить щось з конструктора. Біля нього лежить блокнот, Тихон робить у блокноті записи.

Льоша нудиться, на підлозі намальований лабіринт, він відзначений іграшками, і в центрі його – дитяча карусель.

Льоша починає йти по лабіринту, наступає на якусь іграшку.

Льоша. Ай, от чорт.

Тихон. Не ходи по лабіринту, це експериментальна модель телепорту! Хтозна, куди вона тебе телепортує. Може, прямо в туалет!

Льоша (роздратованно). Так дороби, що ти там нове майструєш, а по кімнаті не пройти!

Тихон. Це в мене буде рука, яка буде сама мені чесати за вушком.

Льоша. От ти дурень.

Тихон. І ще спину буде чесати. А ще стріляти. Бачиш от тут резинка, а це важіль, оттак треба тягнути за резинку і вона бац!!!

(Тихон стріляє у сторону Льоші і в того попадає шматок конструктора)

Льоша. Шо ти робиш! От ти дурень!

Жбурляє в Тихона тим, що під рукою. А це частини лабіринту.

Тихон. Ні, ні, не треба, тільки не лабіринт! Вибач, я випадково, я тобі теж таку руку зроблю.

Льоша. Зробив би ти краще якогось робота, щоб робив за нас хатню роботу.

Тихон. Ти що! Ти хочеш, щоб я помер?

Льоша. Ідея класна! А ти можеш?

Тихон. Якщо в мене буде робот, який буде за мене все робити, я стану ледащом і помру. Не треба мені ніякого робота!

Льоша. Батько каже, що робот – помічник, це гарна ідея.

Тихон. А Мама казала, що треба вміти робити все самому, що це вміння дуже корисне.

Льоша. Але Мама ж зникла.

Тихон. Вона ще повернеться! Вона мені казала, що ніщо у світі не зникає і не з'являється просто так. Вона зникла, але нічого нового у нас в норі не з'явилося. Отже, вона повернеться!

Льоша. Я теж її чекаю.

Тихон і Льоша сумно замовкають.

Заходить Тато.

Тато. Тихоне, Льошо, чому така тиша, ви щось вже накоїли? Чи мої розумаки знову щось винайшли?

Льоша. Я нічого не винаходжу. Ось в нас інженер – Тихон Тесла.

(Тихон штовхає Льошу)

Льоша. Ай! Та жартую я. Не штовхайСЯ.

Тато. Давайте вже снідати і спати. Вже дуже рано. Скоро день. А вдень Усі миші повинні спати!

Льоша штовхає Тихона.

Тихон. Ай! Льошка-дурьошка! Тато, чому він мене завжди ображає?

Тато. Діти, досить! Швиденько за стіл!

Тато виходить з кімнати.

Сцена два.

Кухня.

Мишенята сидять за столом, на якому лежить пів черстої хлібини. Вона в плісняві.

Тато. *(намагаючись відпиляти ножем шматок хліба).* Дивіться, який сніданок!! Практично свіжий, плісняви трохи зовсім. Знайшов біля помийки. Важкий!

Льоша. Фу, я це не хочу.

Тихон. І я не хочу. Воно смердить.

Льоша. Я таке не їм.

Тихон. Я хочу сиру.

Льоша. І я хочу сиру. Я навіть його запах відчуваю.

Тихон. Бо в мишоловці, яка біля нашої двері, завжди є сир. От тобі і тягне. Я теж його хочу.

Тато. Так, діти, не вигадуйте казна-що. Будете їсти те, що є. Дивіться, який гарний хліб! Тільки треба поділити.

Тато притягує велику пилку.

Тато. Льошо, допоможи мені розпиляти.

Тато з Льошею починають пиляти хліб великою пилою. Летять крихти.

Тихон. Тато, можна я, коли посплю, вночі піду на помийку, мені треба деталі для мого вічного двигуна. І телепорт треба доробити.

Тато. Ну, якщо Льоша буде за тобою приглядати. Бо там скрізь мишоловки! Але спочатку треба допомогти мені прибирати у нашій норі.

Льоша. *(До Тихона)* Я ж казав, що треба хатнього робота зробити, а ти дурню якусь майструєш.

Тихон. Сам ти дурня.

Хліб розпилюється. Далі тато розламає його на великі шматки і дає Тихону і Льоші.

Тато. Так, а ще я хотів спитати у Тихона, який подарунок він хоче на свій День народження. Йому буде вже вісім.

Льоша. А мені скоро вже одинадцять!

Тихон. Через пів року. А у мене через три дні!

Тато. Що ти хочеш у подарунок? Тільки не кажи, що конструктор. У тебе того «лего» вже ціле відро!

Льоша. Він зрадіє чому-завгодно, тільки б там на коробці було «Лего» написано.

Тихон. Я хочу крихту сиру. В нашій родині всі куштували сир, один я не знаю, що це.

Тато. Бо сир буває тільки у мишоловці! І брати його звідти небезпечно! І він може бути отруєним! Чи тебе вб'є мишоловка! Ну, чому ти завжди щось таке вигадуєш, що неможливо дістати!

Тихон. Але ви смакували! А тепер ним тільки пахне!

Льоша. Так, ми їли сир, а ти не їв і не будеш.

Тихон. Замокни! Я піду і візьму його! От просто зараз!

Тихон вибігає із-за столу і кидається за двері з криком «Сир, Сир, я чую його, я хочу сир!»

Льоша. Дурень!

Тато. Повернись, Тишко!

Тихон вивертається з рук Льоші і починається біганина по кухні. Нарешті Тихона садять за стіл. Сідає і тато.

Тихон. Але ж ви їли той сир.

Тато. Бо його приносила ваша мама. В неї були такі вправні лапки, що вона могла вкрасти сир з будь-якої мишоловки і не попастися. І знала по запаху отруйний він, чи ні.

Тихон. А потім вона зникла, і я не знаю, який той сир!

Тато. Годі про це. Швидко гризить хліб і час спати. Ранок вже.

Дитяча кімната.

Тихон прокидається і бачить велику крихту сиру. Її тримає його механічна рука, яку він робив до цього.

Тихон тихенько починає ходити навколо крихти. Нюхає її.

Льоша теж прокидається і бачить все це.

Тихон бере крихту.

Льоша кричить. “Не їж її”, але Тихон і моментально з'їдає крихту сиру.

Тихон раптово починає скакати, як навіжений, потім крутиться як вовчок і біжить до свого лабіринту, він заходить у нього, сідає на карусель, одне коло і він зникає. Льоша біжить за ним і хоче також забігти у лабіринт.

Раптово в кімнаті з'являється Тарган Юрасик.

Тарган. Привіт. А де всі?

Льоша. Ти хто? Які всі?

Тарган. Ох, важко не вміти рахувати. Я думав, тут вже День Народження Тихона!

Льоша. Що? Тихон тільки що зник у лабіринті. Треба його рятувати. А ти хто?

Тарган Юрасик. *(нафосно)* Я Тарган з роду Тарганів! Тільки я завжди плутаю час. Я думав тут вже День Народження.

Льоша. Звідки ти це знаєш про День Народження?

Тарган. Це велика таємниця Тарганів. Ми вміємо пересуватися у часі. Тому Таргани завжди виживуть! Навіть у ядерну зиму! Нікому це не кажи!

Льоша. Добре. Якщо ти знаєш, що у Тихона буде день народження, то може, знаєш і де він?

Тарган Юрасик. Він телепортувався до Міста за Шпалерами, де я живу з мамою!

Льоша. То може, ти стрибнеш у часі назад і скажеш йому, щоб він не їв сир?

Тарган Юрасик. Мені не можна міняти минуле і розповідати про майбутнє! Такі правила!

Льоша. Від тебе ніякої користі. Я тебе звати?

Тарган Юрасик. Юрасик.

Льоша. Добре. Треба йти самому визволяти брата з вашого Міста за Шпалерами. Треба ж таку назву придумати!

Тарган. Можна я тут побуду до Дня Народження?

Льоша. Підеш зі мною. Щоб я не загубився у вашому Місті Тарганів.

Сцена чотири

Льоша одягнувся так, наче збирається на війну. В нього іграшковий меч, рука що зробив Тихон, рогатка, він натягнув шолом. Ще у нього великий свисток на грудях. Таргану Юрасику він теж дав маленького меча.

Льоша. Так, Юрасику. Зараз ми сядемо на цю карусель і перенесемося у ваше місто. І якщо ти мене надурив, то начувайся!

Льоша і Юрасик сідають на дитячу карусель. Починають гойдатися.

Наступає хвилина тиші. Вони чекають телепортації.

Льоша. Щось воно не працює.

Тарган Юрасик. Мене вже нудить.

Льоша. Терпи.

Тарган Юрасик. І в голові паморочиться... давай, я залишуся..

Льоша. Терпи, Таргане!

Тарган Юрасик. Я вже не можу...

Раптово прямо на них падає Тихон.

Льоша, Тарган Юрасик і Тихон падають на підлогу і кричать.

Льоша. Це ти? Де ти був?

Тихон. Ай! Злізь з мене.

Тарган Юрасик. Ой, Боляче. Мене нудить!

Всі піднімаються з підлоги.

Льоша. Ну і добре, що ти повернувся. Не треба тебе спасати! Твій телепорт не спрацював на нас.

Тихон. Льошо! Я бачив нашу маму! У Місті за Шпалерами!

Льоша. Маму? Нашу маму? Чому ти не взяв її сюди?

Тихон. Бо вона важка. А потужності телепорту не вистачає. Треба вставити в нього батарейки, щоб запрацював мотор. Я ж легенький, і так можу розгойдатися на ньому.

Льоша. Ясно, чому ми з Юрасиком не змогли телепортуватися.

Тихон. Цього Таргана звать Юрасик? Що він тут робить?

Льоша. Допомагає тебе рятувати.

Тихон. Дуже смішно.

Льоша. Як мама потрапила до Міста за Шпалерами?

Тихон. Я не знаю. Але нам треба робочі батарейки, бо до вечора карусель зникне у тому місці! Пішли на помийку, будемо шукати їх.

Льоша. Як це зникне?

Тихон. Телепорт переносить, куди хоче, але не надовго. Через три години він буде телепортувати в туалет. Я ж його недоробив! Треба поспішати!

Льоша. Все тому, що ти ніколи нічого не закінчуєш! Але що с тобою малим робити! Ну, побігли, поки ніч. Добре, що я вже у латах!

Тарган Юрасик. Візьміть мене с собою! Я стану в нагоді. Я вмію пересуватися у часі.

Тихон. Пересуватися у часі? Як це ти робиш?

Тарган. Це в мене в крові!

Тихон. Взяти б твою тарганячу кров на дослідження.

Тарган. Як це?

Тихон. Як аналізи.

Тарган. Голками?

Льоша. Голками!

Тарган. Ой, ні!

Тихон. Годі, це жарт.

Тарган. Так можна з вами?

Льоша. Якщо ти не будеш скиглити, що тебе нудить, то пішли.

Тихон до Льоші (тихо) Я не жартував.

Сцена 5

Льоша, Тарган Юрасик і Тихон біля сміттєзвалища.

Скрізь стоять мишоловки. Гори сміття. Багато коробок -під техніки.

Темно. Тільки трохи світять ліхтарі.

Тарган Юрасик. Якось тут моторошно.

Тихон. Ага. Але треба поспішати. Бо телепорт не спрацює, і ми не знайдемо нашу маму!

Льоша. А мені зовсім не страшно. Нам треба знайти робочі батарейки. Я побіжу зараз подивлюся.

Раптово на них вибігає здоровий Щур. Він виглядає, як торговець всяким мотлохом. За собою він тягне торбу зі своїм скарбом.

Всі лякаються.

Тарган Юрасик. Ай. (Зникає).

Льоша свистить у свисток.

Щур. Ой. Що ви робите! Зупиніться!

Тихон стріляє в нього зі своєї катапульти.

Щур. Що я вам зробив! Дурні діти! Припиніть! Мої вуха!

Льоша. Ми будемо боротися за своє життя! (наставляє на Щура іграшкового меча)

Щур. Боже, за що мені все це!

Він спритно кидає свою торбу і забирає у Льоші свисток і меча.

Льоша. Біжимо.

Щур стрибає і перекриває їм дорогу!

Тихон. (ввічливо). Дядечко Щур, не їжте нас, дайте нам пройти, будь ласочка.

З'являється Тарган Юрасик.

Тарган Юрасик. Дядько Щур, як вам кукурудза?

Щур. А ти хто? Звідки ти знаєш про кукурудзу?

Тарган. Ой, знову щось наплутав. Але я не маю права розповідати, що знаю. Такі правила Тарганів з роду Тарганів!

Щур. Як цікаво. Які малі і гарні дітки тут у нас, ще й з дивним тарганятком. І що ви тут самі робите?

Тихон. Ми шукаємо робочі батарейки!

Щур. Так, так.. вам потрібні батарейки.. Хм, це може бути цікаво. Дуже потрібні?

Льоша. Дуже-дуже! І віддайте меча, будь ласка.

Щур. Не поспішай. Я скажу, де взяти батарейки. Але ви повинні виконати моє маленьке прохання.

Тихон. Яке?

Щур. Принести мені консервовану кукурудзу!

Льоша. І де ми її візьмемо?

Щур. У кота Огірка.

Льоша. Кота? Кота? Мишенята і Кіт? Це самогубство!

Щур. Ну, тоді, як самі знаєте. Але я знаю, де є чотири новеньких батареєчки. Навіть не розпаковані. Новесенькі.

Тихон. Пальчикові?

Щур. Саме вони.

Тихон. Звідки ми знаємо, що ви нам не брешете? Де батарейки?

Щур. Це я брешу? Я ніколи не брешу! Як ви можете! Ось, дивіться. Вони у мене з собою. Хотів собі залишити, але ж бачу – вам потрібніше. І що, я не заслужив за це маленьку баночку консервованої кукурудзи?

Тихон. Ми хочемо побачити їх.

Щур показує що в нього, справді, є батарейки. Ось!

Льоша. Нам потрібно порадитися.

Вони відходять від Щура.

Льоша. До котів нам не можна. Вони їдять мишей. А мишенят ще й по двох за раз! Мама казала: як побачиш кота – тікай!

Тихон. І тато так казав.

Тарган Юрасик. Коти дуже страшні! Пішли самі шукати батарейки.

Тихон. На помийку зазвичай викидають вже відпрацьовані. А тут точно робочі і такі як треба!

Льоша. Але кіт! Як у нього вкрати банку кукурудзи!? Він з'їсть нас!

Тихон. Ми можемо не встигнути до світанку знайти робочі батарейки. Я думаю, треба йти за кукурудзою.

Тихон підбігає до Щура.

Тихон. Дядько Щур, а навіщо вам консервована кукурудза?

Щур. Бо це найсмачніша в світі їжа! Я раніше брав її на складі, але тепер там Огірок. Але я добрий. Я почекаю вас, і якщо ви мені принесете лише одну баночку, то всі ці прекрасні новесенькі чотири батарейки будуть ваші.

Тихон. Ну ми згодні.

Льоша. Але меча і свисток віддайте!

Щур. Ну ок. У вас є кілька годин. Значить так – треба бігти ось тут під стіною, і там буде нора. Це хід на склад. На складі кукурудза. І Огірок. Ну, може хтось і пожертвує собою, відволікаючи кота, але то мені байдуже. Ось вам план складу.

Щур дає план і приймає позу очікування.

Сцена 6

Мишенята і Юрасик на складі.

Тихон. Ну, кота щось я не бачу.

Льоша. Але кукурудзи теж немає.

Тарган Юрасик. Де план, що нам Щур дав?

Льоша (*розгортає план*). Так, ось тут треба бігти повз коробки до повороту на право, і там буде консервація.

Вони починають йти за планом, раптом ми чуємо шипіння та нявкання! Ми бачимо кота.

Тарган Юрасик. Це Кіт! Біжимо..

Вони починають бігти, кіт біжить за ними і шипить та нявкає. Раптом Тихон падає, чіпляється за коробку і вони всі падають. На вершині коробок з'являється дуже великий, товстий кіт. Він дуже страшний.

Кіт. Няв! Зараз я вас буду їсти! Як ви посміли зайти на мій склад? Хіба чутки про те, який я страшний і жахливий не досягли вашої нори? Хіба батько та мати не вчили вас, що котів треба обходити десятою дорогою? Хіба ви не знаєте, що коти запеклі вороги мишенят? І що батьки казали робити, якщо ви побачите кота?

*Льоша і Тихон залякли від жаху, не можуть рушити з місця. Тарган
вхопився за них.*

Льоша. *(тихим голосом)* Вони казали бігти щодуху!

Кіт. А чого це ви не біжите?

Тихон. А чого ви так багато говорите і не їсте нас?

Льоша. Дурень, не провокуй!

Кіт. А ну тікайте!

Тарган Юрасик. Я Тарган з роду Тарганів, ми так просто не тікаємо! Дайте нам кукурудзу!

Кіт. Що? Ви подуріли? Я зараз вас зжеру! Шииниини. Няв!

Тарган. Не зжерете. Я точно знаю. Ой, я проговорився! Магія зникне! Він раптово зникає і з'являється знову.

Тарган Юрасик. А ні, все норм. Зайвого не сказав.

Кіт кліпає очима.

Кіт. Мені здалося, що цей малий зник на секунду.

Тихон. То вам в око щось попало. А дайте нам дядечко кіт баночку консервованої кукурудзи!

Льоша. Ти що робиш? Він нас зжере. Треба бігти.

Тихон *(йому тихо).* Хотів би вже зжер.

Кіт. А ну тікайте!

Тихон. Якщо дасте кукурудзу то, ми підемо!

Кіт. Да що це відбувається? Що це? Це якесь нове неправильне покоління дітей, яке не боїться котів? О часи, о порядки. Що робити? Я не хочу вас їсти. Геть. Пішли Геть!

Знову шипить, але Тихон і Льоша йдуть на нього.

Льоша *(розмахуючи мечем).* Кукурудзу нам!

Кіт *(з розпачем).* Навіщо?

Тарган Юрасик. Ми віддамо її Щуру, і він дасть нам батарейки! І ми врятуємо їхню маму.

Кіт. Дуже заплутано.

Льоша. Не має часу пояснювати. Маму треба рятувати.

Кіт. Що там про маму? Колись в мене теж була мама. Вона була така тепла, і муркотіла. Але вона не вміла ловити мишей і люди її кудись поділи.

Кіт сідає на підлогу і починає журитися.

Льоша. Кукурудзу! Кукурудзу!

Тарган Юрасик. Кукурудзу!

Тихон підходить до Кота і починає його гладити.

Кіт. А вам мама співала пісеньки?

Тихон. Так.

Кіт. А заспівайте мені.

Льоша. Не має часу. Телепорт не може чекати.

Тихон. Льошо, давай, заспіваємо пісеньку про мишеняток.

Мишенятко мило спить

Йому сиром пахотить

Його мама колисає

І сама вже засинає

Мишенятко уві снах
Все гуляє у полях
Спи маленьке мишенятко
Принесу тобі зернятко

Тихон починає співати разом с Льошею. Кіт Огірок лягає на підлогу і мурчить. Пісня закінчується.

Кіт. Добре, я вам дам кукурудзу. Тільки ви повинні мені пообіцяти, що нікому не розкажете про це.

Льоша. І про те, що ви не їсте мишенят?

Тихон. А чому ви не їсте?

Кіт. Це велика таємниця!

Льоша. А чому?

Кіт. Бо я вегетаріанець. Мене звати Огірок, бо я понад усе люблю огірки. І молоко, і ще полуницю. А мишей я не їм, це гидко. Мене мама не годувала мишенятами.

Тарган Юрасик. І я люблю молоко і полуниці!

Льоша. Добре, ми нікому не скажемо. Скажемо Щуру, що ми викрали кукурудзу.

Кіт. Обіцяєте?

Льоша, Тихон і Тарган Юрасик. Обіцяємо.

Кіт. А може, молока зі мною вип'єте? Будь ласка. Тут багато молока.

Тихон. Нема коли. Дякуємо, але ми повинні поспішати.

Кіт. Шкода, у мене так мало гостей. Усі мене бояться. Імідж такий. Розумієте?

Тарган Юрасик. Розумію, як ніхто!

Кіт. Ну, я зараз. Викачує велику банку консервованої кукурудзи.

Кіт. Ось. Тільки нікому?

Тихон. Обіцяємо!

Льоша і Тихон забирають банку і котять її повз кота. Тарган біжить поруч.

Кіт. Які гарненькі мишенятка, от клятий імідж. Так би і погодував їх молочком... Піду візьму собі баночку огірків. Няв!

Сцена 7

Щур лежить у ляльковій колиці. Він розклав перед собою на коробці з-під чобіт якийсь скарб. Пише ціни.

Щур. Так. Оце яблуко я поміняю на сухарі, цей шматок сала продам за сир, а ці батарейки ще притримаю.

Біля нього опускається Ворона.

Ворона. Привіт, Щуре. Ну що, як твій розпродаж? Дивись, що в мене є.

Ворона кидає банан на коробку.

Щур. О-о-о! Банан! Що ти за нього хочеш?

Ворона. Твої батарейки. Вони мені потрібні для рації. Щоб я могла розмовляти з подругою.

Щур. Ні, батарейки я пообіцяв мишенятам. Обмінюю їх на кукурудзу!

Ворона. Що? Мишенятам? Та їх Огірок зжер і кісточки виплюнув. Бачила своїми очима!

Щур. Що? Точно?

Ворона. Присягаюся.

Бере батарейки у лапи і злітає.

У цей момент мишенята викочують велику банку кукурудзи.

Льоша. Ось кукурудза, давай швидше батарейки, ми поспішаємо!

Щур. А... ви живі? А ворона, сказала..

Ворона. Все, бай, бай.

Тарган Юрасик. Що? Вона вкрала батарейки?

Ворона. Чесно обміняла на банан!

Тарган Юрасик зникає і з'являється на вороні. Він лоскочить її вусами.

Тарган Юрасик. Ану вертай батарейки.

Юрасик кусає ворону за лапу. Ворона не витримує і опускається на землю.

На неї кидаються всі – Щур, Тихон і Льоша.

Щур. Ану вертай батарейки, брехухо!

Ворона. Ай! Ви вбили мене. Він відкусив мені лапу. *(починає прикидатися травмованою)*

Щур. Не прикидайся. Ти мене хотіла надурити! Я чесний торговець. Забирай банан – і геть! Він в тебе вже гнилий. Ось.

Ворона підхоплює банан і улітає з криками.

Ворона. Підманули, надурили!

Щур. Ось ваші батарейки. І дякую за кукурудзу! Тільки одне питання? Як ви обійшли Огірка?

Тихон. А його сьогодні не було. Мабуть, до ветеринара пішов.

Тарган. Так, точно. До ветеринара робити обробку від блох!

Щур. Ну і пощастило ж вам. Він такий страшний.

Льоша. Так, пощастило.

Вони беруть батарейки і уходять.

Сцена 8

Кімната Тихона і Льоші. Тихон вставляє батарейки у карусель.

Тихон. Ну що, нарешті ми це зробили. Сподіваюсь, спрацює. Сідайте.

Тихон, Льоша і Юрасик сідають на карусель, вона гуде і обертається.

Крутиться так швидко, що ми вже не бачимо героїв. Все мерехтить.

Сцена 9

Всі у місті за шпалерами. Тут все пласке, двомірний вимір. Карусель – телепорт теж тут є.

Льоша и Тихон бачать маму. Вона зібралася і чекає на них.

Льоша. Мама!

Мама. Льошо, Тишка, ви прийшли до мене! Як я скучила!

Льоша Намагається її обійняти, але не виходить, бо вони теж пласкі.

Тихон. Тут не обіймешся. Мамо, Льошо, швидше на телепорт, бо час виходить.

Мама сідає на телепорт. Гудіня і все знову мерехтить.

Сцена 10

Дитяча кімната.

Всі тут, сходять з каруселі, обіймаються. Юрасик теж обіймає всіх і скаче від радості по кімнаті.

Заходить Тато.

Тато. Що за галас? Скільки можна сваритися! (*Бачить маму*). Люба! Ти! Я так чекав на тебе.

Кидається обнімати Маму.

Сцена остання

Всі за столом. В них великий сир на столі. Це день народження Тихона. Тут є Тарган Юрасик і його Мама і тато теж.

Тихон задуває свічки.

Тихон. Я загадав, щоб Мама ніколи не зникала!

Мама. Я не зникну, любий.

Тихон. Дякую за подарунок! Нарешті я наїмся сиру назавжди!

Мама. Я ще принесу!

Тато. Ти нарешті розкажеш, що с тобою сталося?

Льоша і Тарган Юрасик. Так.

Мама. Ну, це довга історія. Якщо в двох словах, я пішла шукати сир, знайшла хід під стіною, а люди взяли і замазали його цементом. Так я і залишилася жити у Місті за Шпалерами з Тарганями. І це була непогана компанія! Трішки пласка, але я навіть почала звикати. Тільки я дуже за вами сумувала.

Льоша. І ми теж!

Тихон. Але ти казала, що ніщо не зникає без сліду, щоб щось не з'явилося. Ми знали, що ти повернешся.

Мама. Так, це так. Але якщо не ти, мій любий винахідник і ви всі, то це сталося б ще не скоро.

Тато. Давайте веселитися!

Грає весела музика і мишенята і Тато і Мама і Юрасик танцюють з сиром у руках.

Раптово Юрасик зникає. І з'являється у іншому одязі.

Юрасик. А це день народження Льоші?

Мама Юрасика. Ти знову все наплутав!

Кінець